

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **MUDr. Z. M.**
bytem X
zastoupen advokátem prof. JUDr. Ivo Telcem, CSc.
sídlem Solniční 14, Brno

proti
žalované: **Česká lékařská komora**
sídlem Lužická 419/14, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 6. 2019, č. j. 17/55-001/1030

takto:

I. Rozhodnutí čestné rady České lékařské komory ze dne 14. 6. 2019, č. j. 17/55-001/1030 **se zrušuje a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám prof. JUDr. Iva Telce, CSc., sídlem Solniční 14, Brno.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím čestná rada České lékařské komory (dále jen „čestná rada ČLK“), uznala žalobce vinným ze spáchání disciplinárního provinění proti povinnostem člena České lékařské komory (dále jen „ČLK“), stanoveným v § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., České národní rady o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře (dále jen „zákon o ČLK“) a podle § 7 odst. 2 písm. a) Stavovského předpisu č. 1 ČLK – Organizačního řádu ČLK, jehož se měl žalobce dopustit tím, že dne 15. 11. 2016 odeslal pacientku A. N., nar. ..., k odbornému vyšetření s poukazem na vyšetření/ošetření, který nebyl věcně správně vyplněn a neobsahoval důležité údaje ohledně aktuálně zjištěného zdravotního stavu (dále také byl sémanticky a fakticky nesrozumitelný, chyběla skutečná pracovní diagnóza) a naopak obsahoval údaje, které nevyplývají z obsahu zdravotnické dokumentace (zejména febrilní křeče a krátkodobé poruchy vědomí), a dále také obsahoval nepravdivý údaj o tom, že očkování provedl otec – lékař, přičemž k opravám faktických nesprávností ve zdravotnické dokumentaci došlo až zhruba po dvou letech, tedy nikoli bez zbytečného odkladu, čímž se dopustil porušení § 53 odst. 2 písm. d) a § 54 odst. 2 a 4 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (dále jen „zákon o zdravotních službách“, a přílohy č. 1 odst. 2 vyhlášky č. 98/2012 Sb., o zdravotnické dokumentaci. Od uložení disciplinárního opatření čestná rada ČLK upustila s odůvodněním, že se jedná o méně závažné disciplinární provinění a samotné disciplinární řízení splnilo svůj účel i bez uložení disciplinárního opatření.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

2. Žalobou odeslanou soudu dne 26. 9. 2019 se žalobce domáhal zrušení uvedeného rozhodnutí. Uvedl, že již samotné uznání viny disciplinárním proviněním je způsobilé přivodit následek na jeho činnost a postavení jakožto lékaře. Žalobní body soud shrnuje takto:
 - a) Čestná rada ČLK rozhodla v nesprávném obsazení, neboť se rozhodování účastnilo jen 8 jejích členů, ačkoli dle § 18 odst. 2 zákona o ČLK jich má Čestná rada ČLK 9;
 - b) rozhodnutí obsahuje nesprávné poučení o opravném prostředku;
 - c) atractionem věci k rozhodnutí v prvním stupni Čestnou radou ČLK bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces, neboť byl zbaven možnosti odvolání. Čestná rada se měla atrakce zdržet, obzvláště označila-li jednání žalobce v napadeném rozhodnutí za formální pochybení;
 - d) Čestná rada ČLK nezohlednila obsah žalobcova podání ze dne 6. 6. 2019, zejména skutečnost, že poukaz na vyšetření/ošetření ze dne 15. 11. 2017 obsahoval též přílohu, kde jsou bližší údaje, a dále skutečnost, že žalobce provedl zákonem předvídaný opravný zápis, přičemž odklad, s jakým zápis učinil, byl přiměřený náročnosti a nestandardnosti případu;
 - e) chybí společenská škodlivost provedení opravného zápisu, provedl-li jej žalobce s odkladem ospravedlnitelným kontextem celkové stresové situace (otec nezletilé učinil 26 podání, v nichž si stěžoval na žalobce a další osoby);
 - g) zdravotnická dokumentace včetně opravných záznamů souvisí s plněním soukromoprávního závazku péče o zdraví (§ 2647 a násl. občanského zákoníku), tudíž má být na eventuální vadné závazkové plnění nahlíženo občanskoprávní cestou;

h) z hlediska správního trestání ve spojení se zdravotnickou dokumentací postupovala Čestná rada ČLK excesivně, neboť jednání žalobce není ani přestupkem podle zákona o zdravotních službách.

3. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl. Předně namítla nedostatek své pasivní legitimace z důvodu, že právní subjektivita náleží toliko ČLK jako takové, nikoli jejím orgánům. K žalobním bodům uvedla, že dle § 2 odst. 4 Jednacího řádu ČLK, vydaného na základě zmocnění v § 15 odst. 2 písm. a) zákona o ČLK je orgán ČLK usnášeníschopný, je-li přítomna nadpoloviční většina jeho členů, a jeho rozhodnutí je platné, hlasovala-li pro něj nadpoloviční většina jeho členů, přičemž obě podmínky byly splněny. Poučení o oprávněm prostředku bylo souladné se zákonem, což vyplývá i z usnesení soudu ze dne 9. 10. 2019. Atrahování věci k rozhodování Čestnou radou v prvním stupni nelze považovat za nezákonné, neboť je zakotveno v Disciplinárním řádu ČLK, jehož existenci předpokládá zákon. Ve zbytku žalovaná odkázala na obsah napadeného rozhodnutí.
4. Žalobce v replice uvedl, že žalovaná je označena v žalobě správně, neboť žalovaným je dle s. ř. s. správní orgán, nikoli zájmová veřejnoprávní korporace jako taková. Naopak namítl, že vyjádření k žalobě bylo podepsáno „za právní kancelář ČLK“, a tudíž není zřejmé, zda se jedná o podání učiněné osobou oprávněnou jednat za správní orgán. Dále namítl rozpor mezi nahrávkou jednání ve věci a jeho písemným přepisem, který nezahrnuje zejména ústní podání lékařského zástupce žalobce prof. MUDr. T.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez nařízení jednání.
6. Krajský soud se předně zabýval otázkou pasivní legitimace žalované. Vycházel přitom z § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech v oblasti veřejné správy (dále jen "správní orgán")*. Citované ustanovení tedy výslovně označuje za správní orgán pouze „orgán moci výkonné“ a „orgán územního samosprávného celku“ (což ČLK není), a následně pod legislativní zkratku „správní orgán“ řadí mj. *„právnickou osobu, pokud jí bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech v oblasti veřejné správy“*, tj. právnickou osobu jako takovou, nikoli orgán této právnické osoby. To je právě případ profesních komor, tedy i ČLK (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2005, č. j. 1 As 21/2004-38). Disciplinární pravomoc svěřuje sice zákon o ČLK konkrétním orgánům ČLK, a to čestným radám okresních sdružení ČLK a Čestné radě ČLK, to však neznamená, že tím zákon utváří automaticky samostatný správní orgán. Určuje-li zákon o ČLK, který orgán v rámci subjektu veřejné správy, jímž je ČLK jako taková, plní určitou pravomoc, jedná se toliko o úpravu funkční příslušnosti. Správní soudy tudíž za správní orgán pasivně legitimovaný v řízeních o žalobách proti rozhodnutím orgánů ČLK považují ČLK jako takovou (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 36).

7. Z výše uvedeného plyne, že žalobce označil žalovaného nesprávně. To však není důvodem pro zamítnutí žaloby. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu náleží postavení žalovaného dle § 69 s. ř. s. správnímu orgánu, jenž vydal žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaný tak není určen tvrzením žalobce, nýbrž kogentně přímo zákonem (usnesení RS NSS 5 Afs 16/2003-56, srov. též usnesení NSS Nad 45/2014-47) a je povinností soudu, aby bez ohledu na to, koho žalobce označil jako žalovaného, jednal v řízení jako s žalovaným s tím, komu toto postavení skutečně náleží. Krajský soud proto za žalovanou v záhlaví rozsudku označil v souladu s § 69 s. ř. s. ČLK. Písemné vyjádření k žalobě učinila za ČLK osoba pověřená k jednání před soudem prezidentem ČLK, tj. v souladu s § 33 odst. 4 s. ř. s.
8. Dále krajský soud ve vztahu k žalobnímu bodu b) zdůrazňuje, že úkolem správního soudnictví je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob zasaženým jednáním veřejné správy. Žaloba byla žalobcem podána včas, a proto se soud nezabýval obsahem poučení o opravném prostředku, jehož se žalobci v napadeném rozhodnutí dostalo, neboť obsah tohoto poučení neměl na využití práva žalobce podat žalobu ve správním soudnictví žádný vliv.
9. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující relevantní skutečnosti v chronologickém sledu:

14. 11. 2017	byla žalované doručena stížnost MUDr. P. N. na postup žalobce u dcery stěžovatele A., nar. X, spočívající v tom, že žalobce dne 15. 11. 2016 vystavil „ <i>poukaz na vyšetření/ošetření, jehož obsah neodpovídá skutkovému stavu a stanovenému rozsahu dle Vyhlášky o zdravotnické dokumentaci 98/2015 Sb.</i> “;
26. 11. 2017	rozhodl pověřený člen Revizní komise ČLK, že stížnost přijímá a předává k řešení Revizní komisi okresního sdružení lékařů ČLK v Břeclavi;
29. 11. 2017	MUDr. N. v doplnění stížnosti uvedl, že žalobce v předmětném poukazu na vyšetření/ošetření neudal údaj o posledním zjištěném zdravotním stavu včetně laboratorních vyšetření, pracovní diagnózu a stručné zhodnocení údajů z anamnézy a naopak uvedl údaje nevyplývající ze zdravotnické dokumentace, přičemž tyto skutečnosti podrobně rozvedl;
31. 1. 2018	byla stížnost nejpozději doručena žalobci, neboť tímto dnem datoval své vyjádření k ní. Stížnost označil za neoprávněnou;
28. 2. 2018	rozhodla Revizní komise okresního sdružení lékařů ČLK v Břeclavi o nezahájení disciplinárního řízení ve smyslu § 7 odst. 4 písm. bb) Disciplinárního řádu ČLK (dále jen „DŘ“) s odůvodněním, že vinu žalobce nebylo možné prokázat;
3. 4. 2018	podal stěžovatel MUDr. N. proti rozhodnutí (námitku) k Čestné radě ČLK;
9. 6. 2018	vydala Čestná rada ČLK rozhodnutí, jímž rozhodnutí Revizní komise okresního sdružení lékařů ČLK v Břeclavi ze dne 28. 2. 2018 s odkazem na § 14 odst. 1 písm. a) DŘ zrušila a vrátila jí věc zpět k novému projednání a rozhodnutí se současným pokynem dle § 14 odst. 8 DŘ, aby revizní komise předložila návrh na zahájení disciplinárního řízení přímo Čestné radě ČLK;
18. 9. 2018	podala Revizní komise okresního sdružení lékařů ČLK v Břeclavi Čestné radě ČLK návrh na zahájení disciplinárního řízení proti žalobci, jehož se měl dopustit tím, že „ <i>poukaz na ošetření/vyšetření minimálně obsahuje informace nemající oporu ve zdravotnické dokumentaci</i> “;

2. 11. 2018 vydala Čestná rada ČLK rozhodnutí, jímž věc s odkazem na § 14 odst. 1 písm. a) DŘ opět vrátila Revizní komisi okresního sdružení lékařů ČLK v Břeclavi k novému projednání a rozhodnutí. Čestná rada ČLK vytkla revizní komisi, že v návrhu dostatečně určitě nevymezila skutek;
13. 2. 2019 podala Revizní komise okresního sdružení lékařů ČLK v Břeclavi Čestné radě ČLK opětovně návrh na zahájení disciplinárního řízení proti žalobci;
14. 6. 2019 vydala Čestná rada ČLK žalobou napadené rozhodnutí, jímž uznala žalobce vinným z disciplinárního provinění popsaneho v odst. 1 rozsudku.
10. Jedním z principů, na kterých je soudní přezkum rozhodnutí založen, je přezkum jen v mezích žalobních bodů. Soud se může zabývat jen takovými žalobními body (důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí), které žalobce v žalobě uplatnil (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Z pravidla vázanosti krajského soudu žalobními body však existují výjimky, mezi něž zařadila judikatura i zánik odpovědnosti za správní delikt v důsledku prekluze. K prekluzi práva příslušného orgánu projednat správní delikt přihlíží správní soud ex offio (z úřední povinnosti) i bez žalobní námitky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134). Delikty členů profesních komor jsou specifickou skupinou správních disciplinárních deliktů, které patří mezi správní delikty v širokém smyslu (viz např. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2216, s. 302). Na řízení o nich se až na výjimky subsidiárně použije správní řád, a tudíž je třeba na ně vztáhnout i judikaturní závěry týkající se obecných otázek správního trestání. S ohledem na uvedené (a délku předmětného disciplinárního řízení) se proto krajský soud i bez námítky žalobce prekluzí zabýval.
11. Právním rámcem institutu zániku práva projednat disciplinární delikt člena ČLK se v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2014, č. j. 3 Ads 106/2013-29, jímž zamítl kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2013, č. j. 78 Ad 6/2011-37. Oba soudy dospěly k závěru, že zákon o ČLK sice otázku zániku práva projednat disciplinární delikt neupravuje, nicméně v § 15 odst. 2 písm. a) zákona o ČLK zmocňuje ČLK k vydávání vlastního disciplinárního řádu, a tudíž je ČLK oprávněna upravit si otázky zániku práva projednat disciplinární delikt člena komory ve svém stanovském předpise. Dále soudy obou stupňů shodně uvedly, že má-li uplynutí lhůty v předpisech veřejného práva za následek zánik práva (např. práva projednat disciplinární delikt a rozhodnout o něm), jedná se prekluzi (přestože DŘ užívá pojmu promlčení), přičemž Nejvyšší správní soud zdůraznil, že prekluze je institutem práva hmotného.
12. Disciplinární řád, tj. stanovský předpis ČLK č. 4, v první větě § 2 odst. 1 stanoví, že *"[d]isciplinární provinění nelze projednat, uplynula-li od jeho spáchání promlčecí doba, jež činí jeden rok."* V posuzované věci byl v žalobou napadeném rozhodnutí vymezen skutek, jehož se měl žalobce dopustit, dnem 15. 11. 2016. Žalobou napadené rozhodnutí však bylo vydáno až dne 14. 6. 2019. Podle první věty § 2 odst. 1 DŘ by tak zcela zjevně došlo k projednání deliktu žalobce až po uplynutí stanovené roční prekluzivní doby. V druhé větě uvedeného ustanovení jsou však vyjmenovány skutečnosti, v jejichž důsledku se prekluzivní doba staví. Proto se soud zabýval tím, zda takové skutečnosti v posuzované věci nastaly.
13. Podle § 1 odst. 3 DŘ ve znění účinném od 30. 11. 2015 platí, že *"řízení podle tohoto disciplinárního řádu se rozumí projednávání stížností orgány komory (dále jen „řízení dle disciplinárního řádu“). Řízení dle disciplinárního řádu je zahájeno dnem, kdy stížnost, která je*

podkladem pro toto řízení, komoře došla, a končí dnem nabytí právní moci posledního rozhodnutí příslušného disciplinárního orgánu komory o věci samé.“

Podle odst. 4 téhož ustanovení *“v rámci řízení dle disciplinárního řádu probíhá:*

a) potřebné šetření a opatření ke zjištění, zda došlo k disciplinárnímu provinění a kdo se disciplinárně provinil (dále jen „šetření“), jehož cílem je též zjistit, zda řízení v dané věci je v kompetenci komory, zda je přípustné disciplinární řízení a zda je důvod k podání návrhu na jeho zahájení,

b) disciplinární řízení, jehož cílem je spravedlivě rozhodnout o návrhu revizní komise na zahájení disciplinárního řízení.“

14. Podle § 2 odst. 1 DŘ ve znění účinném od 30. 11. 2015 platí, že *„běh promlčecí doby se staví:*
a) po dobu trvání řízení dle disciplinárního řádu, a to ode dne, kdy stížnost nebo podnět byly doručeny komoře nebo kdy komora zahájila řízení dle disciplinárního řádu z vlastního podnětu, přičemž promlčecí doba neběží až do dne konečného pravomocného vyřízení věci,
b) po dobu, kdy lékař, proti kterému stížnost směřuje, není členem komory,
c) po dobu, kdy je v téže věci vedeno řízení u jiného orgánu, zejména u orgánu činného v trestním řízení.“
15. Z citovaných ustanovení vyplývá, že *„řízení podle DŘ“, tj. projednávání stížností orgány komory, má dvě fáze. První z nich se odehrává před revizními komisemi okresních sdružení ČLK, přičemž DŘ ve znění účinném od 29. 11. 2015 ji nazýval „předběžným šetřením“, zatímco nové znění ji nazývá toliko „šetřením“. Účelem této fáze řízení je zjistit, zda je řízení v dané věci v kompetenci ČLK, zda je přípustné disciplinární řízení a zda je důvod k podání návrhu na jeho zahájení. Druhá fáze se v obou zněních DŘ nazývá „disciplinárním řízením“, probíhá před čestnými radami okresních sdružení ČLK, popř. ve vymezených případech před Čestnou radou ČLK a je zahájena podáním návrhu na zahájení disciplinárního řízení zmíněnou revizní komisí.*
16. Zatímco DŘ ve znění účinném do 29. 11. 2015 vycházel zřetelně z procesní oddělenosti obou fází celého řízení, čemuž odpovídala i konstrukce § 2 odst. 1 DŘ označující za skutečnost představující překážku běhu samostatně den podání stížnosti, samostatně předběžné šetření, samostatně disciplinární řízení a samostatně řízení podle § 14 DŘ, po poslední novelizaci pojímá DŘ celý proces projednávání stížnosti jako celek a výslovně v § 1 odst. 3 vymezuje počátek řízení podle DŘ dnem, kdy došla ČLK stížnost, a konec dnem nabytí právní moci posledního rozhodnutí příslušného disciplinárního orgánu o věci samé. Tomu pak odpovídá i výše citovaný nový § 2 odst. 1 písm. a) DŘ, který za překážku běhu prekluzivní doby označuje řízení podle DŘ jako celek, tj. ode dne podání stížnosti až po právní moc posledního rozhodnutí ve věci samé.
17. Za rozhodné pro běh lhůty dle § 2 odst. 1 DŘ lze tak považovat v posuzované věci jednak den 15. 11. 2016, jakožto den určující počátek běhu lhůty pro projednání disciplinárního deliktu a rozhodnutí o něm, a dále den 14. 11. 2017, kdy měla v důsledku doručení stížnosti žalované nastat překážka běhu prekluzivní lhůty dle § 2 odst. 1 písm. a) DŘ.
18. Dle názoru krajského soudu však stížnost doručená žalované dne 14. 11. 2017 nebyla úkonem způsobilým běh prekluzivní lhůty přerušit. Stěžovatel sice ve stížnosti označil žalobce za lékaře, na jehož postup si stěžuje, označil i pacientku, jíž se měl nesprávný postup žalobce týkat, avšak samotné žalobci vytýkané jednání popsal stěžovatel zcela nekonkrétně pouze tím, že žalobce dne 15. 11. 2016 *vystavil poukaz na vyšetření/ošetření, jehož obsah neodpovídá skutkovému stavu a stanovenému rozsahu dle Vyhlášky o zdravotnické*

dokumentaci 98/2015 Sb. Stěžovatel tedy vůbec ve stížnosti nepopsal, v čem mělo pochybení žalobce při vystavení předmětného poukazu spočívat. Tyto konkrétní skutečnosti uvedl až v doplnění stížnosti ze dne 29. 11. 2017. Sama žalovaná se tak teprve dne 29. 11. 2017 (nejdříve, neboť doklad o doručení doplnění stížnosti se ve spise nenachází), dozvěděla, v čem mělo spočívat jednání, jehož se měl žalobce dne 15. 11. 2016 dopustit. Žalobce se pak o tom, že mu je vytýkáno nějaké jednání ze dne 15. 11. 2016, dozvěděl ještě později, pravděpodobně až v prosinci 2017 či v lednu 2018.

19. Krajský soud si je vědom skutečnosti, že § 2 odst. 1 písm. a) DŘ označuje za skutečnost stavějící běh prekluzivní lhůty den, kdy stížnost byla doručena žalované, aniž by stanovil, že se musí jednat o stížnost konkretizovanou. Krajský soud má však za to, že předmětné ustanovení DŘ nelze vykládat formalisticky toliko striktním jazykovým výkladem a nelze než dospět k závěru, že blanketní stížnost, či zcela nedostatečně zdůvodněná stížnost, předvídaný důsledek stavení běhu prekluzivní lhůty nemůže vyvolat. Nelze totiž připustit, aby stěžovatel bez závažného důvodu ponechal podání stížnosti na samý konec prekluzivní jednoleté lhůty, její poslední den podal stížnost pouze blanketní, či zcela nekonkrétní a teprve po 14 dnech (či kdykoli později dle jeho uvážení) teprve vyjevil, které jednání danému lékaři vlastně vytýká.
20. Krajský soud připomíná v této souvislosti výklad, který judikatura zaujala k § 2 odst. 1 písm. c) DŘ ve znění účinném do 29. 11. 2015. Krajský soud v Ostravě se v rozsudku ze dne 28. 11. 2013, č. j. 78 Ad 6/2011-37 zabýval otázkou, jaké náležitosti musí splňovat návrh na zahájení disciplinárního řízení, aby jeho podání mělo účinek stavení prekluzivní doby pro projednání disciplinárního deliktu, a uvedl: *„I při nejmírnějších požadavcích na náležitosti návrhu na zahájení disciplinárního řízení [§ 14 odst. 2 písm. c) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře] musí být v návrhu alespoň v hrubých rysech vyličen skutek - jednání, v němž je spatřován disciplinární delikt tak, aby tento skutek nebylo možno zaměnit s jiným. Účinky ve vztahu k běhu doby pro zánik práva disciplinární delikt projednat pak může mít jen takový návrh, který obsahuje aspoň tuto esenciální náležitost, jinak se jedná o návrh zmatečný. V případě následného odstranění této vady návrhu má pak vliv na běh uvedené lhůty až podání návrhu řádného (odstranění vad návrhu).“*
21. S citovaným závěrem a jeho odůvodněním se krajský soud zcela ztotožňuje a považuje jej za přiměřeně aplikovatelný i na posuzování „obsahových náležitostí“ stížnosti, kterou DŘ ve znění účinném od 30. 11. 2015 označil za stěžejní událost stavějící běh prekluzivní lhůty pro celé řízení dle disciplinárního řádu.
22. Jak již soud popsal výše, stížnost doručená žalované dne 14. 11. 2017 požadavkům určitosti v žádném případě nedostála. Krajský soud tudíž uzavírá, že neobsahovala-li stížnost doručená žalované dne 14. 11. 2017 dostatečně vymezený předmět, tj. vyličení, v čem konkrétně měl žalobce dne 15. 11. 2016 pochybit, nemohla taková stížnost účinně pozastavit běh prekluzivní lhůty pro projednání disciplinárního deliktu. Ve vztahu k disciplinárnímu provinění, jehož se měl žalobce dne 15. 11. 2016 dle napadeného rozhodnutí dopustit, tak prekluzivní lhůta pro jeho projednání uplynula dne 15. 11. 2017, neboť stížností, která mohla mít účinky předvídané § 2 odst. 1 písm. a) DŘ, bylo až podání stěžovatele ze dne 29. 11. 2017.
23. K dalšímu postupu orgánů žalované v řízení krajský soud pro úplnost uvádí, že i následné vymezování skutku, jehož se měl žalobce dopustit, orgánem legitimovaným k podání

návrhu na zahájení disciplinárního řízení, bylo zcela nedostatečné a řádný návrh na zahájení disciplinárního řízení pro skutek ze dne 15. 11. 2016 byl vůči žalobci podán až dne 13. 2. 2019. Žalobce se tedy v posuzované věci dozvěděl, jaký konkrétní skutek s jakou právní kvalifikací orgány žalované v jeho jednání spatřují teprve po dvou a půl letech od podání stížnosti MUDr. N.

24. Nezbyvá proto než uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno až po uplynutí lhůty stanovené v § 2 DŘ, tj. po zániku odpovědnosti žalobce za předmětný disciplinární delikt.
25. Ačkoli v důsledku výše rozvedeného závěru pozbylo význam zabývat se uplatněnými žalobními body, krajský soud považuje za nezbytné vyjádřit se alespoň k důvodnosti žalobního bodu, jímž žalobce vytknul žalované porušení práva na spravedlivý proces a trahováním případu k Čestné radě ČLK. Čestná rada ČLK pokynem dle § 14 odst. 8 DŘ, vtěleným do rozhodnutí ze dne 9. 6. 2018, jak vyplývá z přehledu výše, uložila Revizní komisi okresního sdružení lékařů ČLK v Břeclavi, aby předložila návrh na zahájení disciplinárního řízení přímo Čestné radě ČLK. Podle § 14 odst. 8 DŘ je předseda Čestné rady ČLK oprávněn vydat závazné stanovisko k předložení návrhu na zahájení disciplinárního řízení přímo Čestné radě ČLK „v případech zvláštního zřetele hodných, je-li podána stížnost na porušení povinnosti stanovené v § 9 odst. 2 písm. a) zákona o ČLK“. Z obsahu rozhodnutí ze dne 9. 6. 2018 vyplývá, že předseda Čestné rady ČLK své stanovisko učinil s odůvodněním, že věc úzce souvisí se stížností č. j. 15/55-001/08/78 (pozn. soudu – jedná se o věc, kterou soud řešil pod sp. zn. 65 Ad 4/2019) a Čestná rada považuje za nutné vést o obou věcech společné řízení. Z uvedeného tedy vyplývá, že předseda Čestné rady ČLK nezaložil své závazné stanovisko na okolnostech rozhodných dle § 14 odst. 8 DŘ, neboť neuvedl, že by se mělo v dané věci jednat o porušení povinnosti stanovené v § 9 odst. 2 písm. a) zákona o ČLK. Dále z obsahu správního spisu vyplývá také to, že ve skutečnosti společné řízení, jehož nutností předseda Čestné rady ČLK atrakci zdůvodnil, o obou stížnostech vedeno nebylo. Také lze souhlasit s žalobcem v tom, že má-li Čestná rada ČLK vést jako orgán I. stupně řízení o disciplinárních proviněních vyššího stupně závažnosti, zpochybnila Čestná rada ČLK obsah závazného stanoviska dle § 14 odst. 8 DŘ tím, že v napadeném rozhodnutí označila předmětné disciplinární provinění za méně závažné. Popsaný postup Čestné rady ČLK tak dle závěru soudu nebyl v souladu s právem žalobce na spravedlivý proces. I z tohoto důvodu by tak soudu nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí Čestné rady ČLK zrušit.

IV. Závěr a náklady řízení

26. Marné uplynutí lhůty pro projednání disciplinárního deliktu je skutečnost, kterou měla zohlednit již žalovaná, a neučinila-li tak, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Krajský soud proto napadené rozhodnutí zrušil a – nemaje podle s. ř. s. jiné volby – věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm bude na příslušných orgánech žalované, aby řádně procesně reagovaly na zánik práva předmětný skutek projednat a o něm rozhodnout. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku jsou orgány žalované vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalované na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobce

advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 9 300 Kč za 3 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení, sepsí žaloby a sepsí repliky, přičemž odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 900 Kč, tj. 3 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalované povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na exekuci.

Olomouc 21. dubna 2021

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu